

Bytte flytte hav – flytte bytte himmel

Der findes en meget særlig og meget sjælden dag, der kaldes "Store Byttedag". På den dag kan man bytte alting, hvis man kan finde nogen at bytte med. Man kan f.eks. bytte bosted. Hvis man bor i havet og har lyst til at bo i himlen for en stund, kan man sende sin besked: "Haves: Havet. Ønskes: Himlen" Og spørge: "Skal vi bytte hav og himmel? Flytte himmel og hav?"

Og lige præcis i dag er "Store bytte-flytte-dag". Mon det så lykkes for nogen at bytte havet ud med himlen? Prøv at kigge efter. Kan du selv se det? Ja, ikkesandt? Allerede fra morgenstunden har træerne været fulde af fisk. De svømmer rundt mellem grene og kviste og blade og slår fornøjet med finner og haler.

"Wau, I har allerede byttet", udbryder Amalie, en pige på 8 år. Hun er ude og gå en tidlig morgentur, for hun vil opleve Store Bytte-flytte-dag lige fra starten. "Men hvem har I byttet med", spørger hun og kigger op i træet. "Hvem er så nede i havet nu?". Ingen svarer hende. For fiskene har alt for travlt med at more sig og lege luftsvømmere, til at høre andre end sig selv.

"Høj, hvor er det sjovt at svømme heroppe i luften. Alting er så lyst og let og man føler sig nærmest vægtløs. Det er meget sjovere end hjemme i havet. Man skulle have været en himmelfisk hele livet", jubler en fisk.

"Før sagde det bare 'blop', når man åbnede munden. Og så steg boblen til vejrs til ingen verdens nytte. Med al ens tale. Heroppe kan man høre sig selv. Hele tiden. Hør selv: Høj. Høj. Hør mig: Høj, høj, høj, høj, her kan jeg rigtigt lave støj", synger en lille fisk med stor stemme.

"Heroppe kan man bade i solen og alligevel holde sig tør. Se bare, solen får mine skæl til at skinne af ægte sølv og som titusind spejle. Hvem skulle have troet, at jeg kunne være så flot, så smuk, så strålende. Jeg vil aldrig, aldrig tilbage til havet igen", hviner en tredje fisk begejstret.

"Slut med saltvand og havsand. Fra nu af er vi Pil-fisk", triumferer en fjerde fisk.

"Og himmelske luftfisk", skråler et helt fiskekor lykkeligt.

Amalie vandrer fra træ til træ, hele øen rundt. Alle steder er synet det samme. Overalt lyder det af lykkelige luftfisk. Alle vegne spørger Amalie hvem fiskene har byttet med. Men ingen steder får hun noget svar.

Godt nok er det sjovt at se fisk svømme rundt i trækronerne. Og mindst lige så sjovt at høre dem juble og synge og hvine. Men Amalie er nysgerrig. Hun vil vide hvem fiskene har byttet med. Hvem der lige nu har byttet himlen ud med havet og for første gang svømmer og dykker og driver rundt i saltvand.

"Måske skulle jeg kigge lidt på havet så", beslutter Amalie. og sætter kurs mod strandene. Her finder hun en blød tue, sætter sig, og ser ud over bølgerne. "Gad vide hvem der gemmer sig derude lige nu? Er det nogen der mangler heroppe?" Hun ser sig om. Lægger hovedet bagover og kigger op i himlen. Der er sol og skyer og masser af blåt. Men ellers er himlen tom. Der er også stille deroppe i himmelhvelvet. Bortset fra vinden, lyder der ingenting. "Underligt", tænker Amalie, "her plejer at være en masse liv og larm og skrig og skræppen og fløjten".

Al den stilhed gør Amalie umanerlig søvnig. Hun har jo også været meget tidligt oppe, og er gået hele øen rundt for at få en Pil-fisk i tale. Ikke en eneste fisk har svaret hende, og det bliver man ekstra træt af. Så hun lægger sig i engelskræsset, lukker øjnene og falder i en dyb, dyb søvn, der varer resten af dagen. Først henad aften vågner hun ved en voldsom plasken og basken og sjasken.

Hele havet er forvandlet. Pisket til skum af tusindvis af våde vingeslag, der kæmper sig fri af bølgerne. Og løfter sig mod himlen som ét stort fjerdryppende skybrud.

”Nåe, nu begynder jeg at ku’ kende himlen igen”, gaber Amalie og strækker sig, ”Med fugle og det hele. Det var så dén Store Flytte-Bytte-dag. Gad vide om den nogensinde kommer igen”.